

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

พิจารณาเอานะที่นำมาพูดนี้

ก่อนจึงหัน

ของจะเอาไปทางเชียงใหม่ ไปรวมศูนย์ที่มูลนิธิเชียงใหม่ ทางเชียงใหม่เขาจะแยกไปในที่ต่างๆ ของเอาไปมาก ตะกี้ที่ว่าถึงเด่นชัยแล้ว ตอนที่เรามาที่นั่งที่แรกถามว่ารถถึงเด่นชัยแล้ว (๖ โมงเช้าถึงเด่นชัย คาดว่าเที่ยงถึงเชียงใหม่ครับ) เท่ากับ ๕ คันรถ ๑๐ ล้อ วันนี้ไปทางเชียงใหม่ แยกทางนั้นแยกทางนี้ละเรา คิดตลอด เช่นอย่างเอาของไปส่งโรงพยาบาลต่างๆ ก็เหมือนกัน คิดเรียบร้อยแล้วค่อยไปๆ ตรงไหนที่ลำบากลำบากมากซึ่งควรจะได้รับบริการสงเคราะห์เราก็ไปๆ ที่ไม่ลำบากมากนักเราก็ขอผ่านไปๆ ที่ไหนลำบากลำบากนอนอยู่ที่ซอกแซกนั้นละเข้าไปตรงนั้นๆ ไปช่วย เมื่อวานนี้ดูเหมือนไปภูหลวงหรือใจ เลยวังสะพุงไปภูหลวง ไกล โรงพยาบาลภูพานอยู่กลางภูเขา อย่างนั้นละหาไปซอกแซกๆ ที่ลำบากตรงไหนไปตรงนั้นละ

พระอยู่ในวัดเราเวลานี้ ๔๐ องค์หรือ ๔๐ พอดีละวัดเรา พระมามากๆ อย่าเข้าใจว่าวัดจะเจริญศาสนาจะเจริญโดยถ่ายเดียวนะ มากด้วยบุตรด้วยคุณด้วยสัวมด้วยถานมีมากต่อมาก แต่มากด้วยทองคำธรรมชาตินี้น้อยมาก มีมากเท่าไรยิ่งเลอะเทอะๆ เราผู้เป็นหัวหน้าลำบากมากอยู่ ฟังแล้วต้องทำเป็นหูหนวกไว้ก่อน เห็นแล้วเหมือนคนตาบอดไว้ก่อน เอามาใคร่ครวญพิจารณาบวกลบคุณหารจนกระทั่งลงตัวแล้วที่นี้จะออกทางไหนก็ออก เพราะมันมากต่อมาก บางรายก็เลอะเทอะมาปั้นตัวเป็นของดีเหยียบหัวคนอื่น อย่างนั้นก็ มี มันลำบากอยู่นะ เราที่เป็นหัวหน้าลำบากอยู่ ต้องมีอยู่ลึกๆ ทุกอย่าง เก็บไว้ๆ เอามาพิจารณาเรียบร้อยแล้วค่อยแสดงออกๆ

ให้พากันตั้งอกตั้งใจภาวนาพระเรา เช่นอย่างวัดป่าบ้านตาดอาหารมากๆ นี่อย่าเข้าใจว่าศาสนาจะเจริญในหัวใจพระนักภาวนานะ ธรรมที่เจริญแท้ๆ เจริญอยู่ในป่าในเขาในที่แร้นแค้นกันดาร ไม่ได้เจริญอยู่ในตลาดลาดเลากระดูกหมูกระดูกวัวนะ เจริญอยู่ในป่าในเขาที่อดอยากขาดแคลน ท่านผู้เป็นอย่างนั้นท่านก็ฝึกของท่านเอง ดัดสันดานของท่านเอง ยกตัวอย่างเช่นท่านแสดงไว้ในตำราว่า ท่านครองผ้า ท่านอยู่ในป่าในเขาครองผ้าจะไปบิณฑบาตจิตมันลุกลี้ลุกลอน มันคิดขึ้นมาแล้ว เอ๊ ไปบิณฑบาตวันนี้เขาจะเอาอาหารประณีตบรรจงอะไรใส่บาตรให้เราบ้าง พระกำลังครองผ้าจะไปบิณฑบาต

มันเลยคิดขึ้นในใจ เอ๊ วันนี้เขาจะเอาอาหารประณีตบรรจงอะไรใส่บาตรให้เราบ้าง ที่นี้ธรรมก็รับกันเลย นี่ก็เลยออกนอกออกก่อน ธรรมดี ทางนี้ก็ เหนื่อย ขึ้นเลย ยังไม่ได้

ไปถึงไหนไปหากว่านเอามาก่อนแล้ว เขายังไม่ได้หุงข้าวต้มแกงอะไรเลยไปกว้านเอาในหม้อเขาแล้วอย่างไรงั้น ไม่ให้ไป วันนี้ไม่ไป พระท่านตัดท่านเอง นี่ในตำรา ยังไม่ถึงไหนไปหากว่านในหม้อข้าวหม้อแกง บางคนเขายังนอนไม่ตื่น เขายังไม่หุงข้าว เราไปตักหม้อข้าวหม้อแกงทับหม้อข้าวหม้อแกงเขาหมด พระยังงั้นนี่นะ ไม่ให้ไปวันนั้นไม่ไปมีในตำรา เราได้มาอ่าน เอ้อ

นี่ละกิเลสมันเร็ว แต่เมื่อธรรมมีแล้วมันก็ตีกันได้ อย่างมันคิดเรื่องที่ว่าเขาจะเอาอาหารประณีตบรรจงอะไรใส่บาตรเราน้ำ นี่กิเลสออก ธรรมะ เทอ ยังไม่ถึงไหนไปหากินก่อนแล้ว ไม่ให้ไป ท่านเปลื้องผ้าพันทีเลย ไม่ให้ไป วันหลังจับกันอีก เอาเป็นเอาตายใส่กันนะ อย่างนั้นละธรรมะไม่อย่างนั้นไม่พันกัน พอวันหลังเตรียมจะไปแล้วคอยดูลิงดูยักษ์ตัวนี้มันจะลึกลับอยู่ภายในใจ มันจะไปหาทับหม้อข้าวหม้อแกงบ้านไหนนะ กิเลสตัวนี้ เจียบเลย กลัวมันจะไม่ได้สะแตกเข้าใจไหม ก็เลยพาไปกิน นี่ละท่านฝึกท่าน

ให้พิจารณาเอานะที่นำมาพูดนี้ เราฝึกเราก็ต้องตัดสันดานกันอย่างนั้น กิเลสไม่อ่อนช้อละ เรื่องความอยากไม่อ่อน กิเลสนี้แข็งข้อตลอด ถ้าธรรมอ่อนเท่าไรกิเลสยิ่งเหยียบหัวไปเลย ต้องใช้ความพินิจพิจารณาด้วยอรรถด้วยธรรมเสมอ อย่าเห็นแก่ได้แก่ไปแก่มาแก่กินแก่อยู่ใช้ไม่ได้ ใช้ความคิดความอ่าน ธรรมะมีสติปัญญาติดแนบๆ เรื่องธรรมะ กิเลสมีแต่ความตะกละตะกลาม ได้เท่าไรไม่พอๆ ผิดกันอย่างนี้ละ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

ทองคำเราก็ได้มากเดี๋ยวนี้นะ ทองคำเราสู้ก็ได้มาก ได้ ๑๑ ตัน ๔๘๒ กิโล ตั้งแต่ช่วยชาติคราวนี้ ของง่ายเมื่อไร ทองคำตั้ง ๑๑,๔๘๒ กิโล เข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว ไม่ได้ง่าย ๆ นะ ของง่ายเมื่อไร ส่วนดอลลาร์ไม่ได้มาก เงินดอลลาร์ได้ ๑๐ ล้านกว่า ก็เป็นเพราะเรานี้แหละเข้ามาชื้อเข้าน้อยก็ขึ้นอยู่กับเรา ส่วนทองคำนั้นสมควรแก่คลังหลวงโดยถ่ายเดียวจึงไม่แยกไม่แยะไปไหนเลย ร้อยทั้งร้อยเข้าหมดเลยไม่ไห้แยกแยะ ส่วนดอลลาร์ยังแยกแยะไปทางช่วยชาติบ้านเมืองในแง่ต่างๆ ไปช่วยเงินไทยคือเงินไทยไม่พอก็ลากเอาดอลลาร์มาช่วย โหลไปใส่ ปลุกนั้นสร้างนี้เรื่อย เงินไทยไม่พอ ดอลลาร์นี้มารวมกัน ก็มีเฉพาะทองคำ ทองคำแต่ต้นจนอวสานแหละ ไม่ให้รั่วไหลแตกซิมไปไหนเลย ไม่ให้ออก เข้าล้วนๆ เลย

เราก็พยายามที่สุดแหละ ที่จะให้เป็นประโยชน์แก่ลูกหลานชาติไทยของเรา เวลาเราตายไปแล้วก็จะให้มีหลักมีเกณฑ์ไว้ยึดถือเป็นที่อบอุ่น เหล่านี้เป็นสมบัติประกันชาติของตน ทองคำ เงินสด ดอลลาร์ สมบัติต่างๆ เพราะฉะนั้นจึงได้เสาะแสวงหาเพื่อเข้าสู่คลังหลวงเรื่อยๆ วันนี้ก็ไปส่งของทางเชียงใหม่ รถสิบล้อ ๕ คัน เครื่องกระป๋องกระป๋องใส่สิบล้อ ๕ คันเต็ม ไปส่งทางเชียงใหม่ พวกคนทุกซ์คนจน เอาไปวางจุดมูลนิธิหรือ

อะไร (มูลนิธิครับ) ดูเหมือน ๕ คันรถ ให้เอาของมาลงศาลานี้ละ ให้เขาขนของมาจาก ตลาดลงศาลา ขนจากศาลาขึ้นตอนเย็นเมื่อวานนี้เขาขึ้น เราไปดูอยู่ ดูเหมือนรถสิบล้อ ๕ คันหรือ ๖ คัน ใส่เต็มเอี้ยดทุกคันเลยเครื่องกระป๋อง ส่วนข้าวอะไรๆ ไม่ค่อยจำเป็นนัก เอาความจำเป็นละเข้าใส่กัน พวกเครื่องกระป๋องจำเป็นกว่านี้นะ จึงให้เอาเครื่องกระป๋อง วันนี้จะถึงแล้วมั้ง ไปถึงเด่นชัย (เขาบอกประมาณเที่ยงถึงเชียงใหม่ เด่นชัยไปถึงประมาณ ๖ โมงเช้า)

เมื่อวานนี้ผู้อำนวยการโรงพยาบาลหมา ขอนแก่น เขามาตรวจหมาเรา ผู้อำนวยการมาเอง ต้นเหตุไปจากเขานิมนต์เราไปเทศน์ที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผ่านเข้าป็นั้นเข้าไปโรงพยาบาลหมา ดูหมาดูอะไรๆ เครื่องไม้เครื่องมือ ก็ไปโดนเอาเครื่องไม้เครื่องมือที่สำคัญ กำลังชำรุดใช้การไม่ได้ ไปโดนเข้าเสีย ๕ ล้าน โดนเครื่องมืออันนี้ละ ๕ ล้าน ทำล้านก็ทำล้านชดเลย เรื่องราวเป็นอย่างนั้น ผู้อำนวยการเขาพอใจมากเขาติดตามมา แต่ก่อนมีแต่เราเอาหมาของเราไปรักษา เราสืบทราบว่าเขาไม่ได้ติดตามนะ ทราบแต่เพียงว่าเป็นหมาวัดป่าบ้านตาด

พอดีเราไปเอง ก็ไปเจอเครื่องมือแพทย์ไม่ดีเข้า เป็นเครื่องสำคัญเสียด้วย ถ้ามปุบเข้าไปถึง ๕ ล้านนั้นละ ทำล้านก็ทำล้านชดกันเลย เอาเลย นั้นละผู้อำนวยการเขาเลยพอใจ เขามาเยี่ยมเมื่อวานมาตรวจหมา หลวงตาไม่ค่อยได้อยู่ละวันหนึ่งๆ ส่วนมากไปโรงพยาบาล เมื่อวานนี้ไปโรงพยาบาลภูหลวง ภูหลวง ภูเรือ อยู่ลึกๆ ทางจังหวัดเลย ช่วยกระทั่งโรงพยาบาลจังหวัด ธรรมดาโรงพยาบาลจังหวัดเราจะไม่เข้าไปช่วย เราจะช่วยเฉพาะโรงพยาบาลอำเภอของจังหวัดนั้นๆ แต่ทางจังหวัดเลยนี้รู้สึกจะขาดแคลนมาก แต่ท่านเหล่านี้ก็ไม่ได้มาขอเรามากวนเราแหละ เราดูสภาพเราก็รู้ เราเลยเอาของไปส่ง ไปสองสามหนแล้ว เข้าไปโรงพยาบาลจังหวัด

เป็นไข้หวัดหลายวันแล้ว ไอ้ ไข้หวัดใหญ่ไม่ใช่เล่นนะ เกี่ยวกับเรื่องคนแก่ด้วย เป็นเล็กๆ น้อยๆ มันก็ใหญ่ขึ้นมา เมื่อคืนก็ยังมีอยู่แต่ไม่ค่อยรุนแรง ค่อยจะหมดไปๆ หวัดใหญ่ เป็นมาสี่ห้าวันละมั้ง ปรกติอยู่ในราวอาทิตย์หนึ่งก็หาย

เมื่อวานนี้ไปโรงพยาบาลภูหลวง ที่เขามาพูดให้ฟังเราอดคิดไม่ได้ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลภูหลวงมาพูดให้ฟัง นานแล้วแหละ เราเอาของไปส่งให้เขา ว่าได้ของจากหลวงตามาสงเคราะห์เหล่านี้จะทุนรายจ่ายได้เยอะว้างั้น คือธรรมดารายจ่ายเดือนหนึ่งหมดไปเท่านั้น ของหลวงตามาหนุนเข้าไปนี้ จะจ่ายเพียงเท่านั้นว้างั้นนะ เราก็เป็นแต่ฟัง เราไม่ตอบไม่รับอะไรละเขาพูดให้ฟัง อาจจะเป็นอุบายขอเงินของเขาก็ได้ หรือ อาจจะเป็นความจำเป็นของเขาจริงๆ เขาพูดตามหลักความจริงก็ได้ แต่เราเอามาพิจารณา

พอพิจารณา ตั้งแต่บัดนั้นละที่นี้ละ ไปโรงพยาบาลต่างๆ ให้โรงละสองหมื่นๆ ไปเลย ตั้งแต่นั้นละต้นเหตุ ต้นเหตุที่ผู้อำนวยการเขาว่าทูลงจ่ายลงเวลาหลวงตาเอาของมาส่งให้แต่ละที่ๆ ทูลงเยอะว่านั้น เขาบอกธรรมดาเขาจ่ายเดือนละเท่านั้น เราก็กลับมาพิจารณา ตั้งแต่นั้นมาเลยให้โรงพยาบาลโรงละสองหมื่น ก็อย่างนี้ละ เข้าทำดี เขาอาจว่าตามความจริงก็ได้ หรือเขาเห็นว่าเราพอที่จะอาศัยได้ เขาก็จึงพูดพาดพิงมาบ้างก็ได้ อุบายของคนพูดไม่ยากอะไร

เรื่องวัตถุมันพิลึก เอะอะวัตถุๆ มันเอาวัตถุออกหน้าวัตถุเป็นศาสนา หัวใจไม่ได้เป็นเจ้าของของศาสนานะเดี๋ยวนี มองเห็นนี้ เราเคารพพระพุทธรูปเจ้า แต่ไม่เคารพวัตถุของจิตใจคนต่ำทราม เอาเท่านั้นแหละ สนใจปฏิบัติตัวเองให้ดีเยี่ยมไม่มีนี่นะ มองดูแล้วสะท้อนใจๆ ว่าเอาเสียบ้างซิ พระพุทธรูปเจ้าท่านไม่เห็นแบกพระพุทธรูปไป สวาทไปทำความเพียรในป่าสำเร็จเป็นอรหันตอรหันต์มา ท่านไม่เห็นแบกพระพุทธรูปไป ไปไหนมีแต่พระพุทธรูป วัตถุๆ หัวใจไม่ดู มันนำสิ่งเข่นเรา เอะอะวัตถุออกแล้วๆ ออกหน้าๆ ธรรมในหัวใจไม่ได้้ออก

นี่ดูแต่หัวใจ มันจำที่หัวใจ เลิศเลอที่หัวใจ ไม่ได้เลิศเลอกับวัตถุเหล่านี้จะนิวเคลียร์มันก็มีเหยียบย่ำไปมาไม่เห็นวิเศษอะไร ให้ธรรมเข้าสู่ใจซิ ใครจะวิเศษไม่วิเศษตั้งยศตั้งลาภอะไรให้มา ตั้งไม้ตั้งไม้สนใจ นั่นเห็นไหมตลกออกหมดเลย นิทานสรรเสริญเยินยอจะเลิศขนาดไหน ไม่เลิศเท่าจิตกับธรรมเป็นอันเดียวเป็นธรรมธาตุแล้ว นี่เลิศสุดยอดแล้ว เท่านั้นพอ เอาตรงนั้นซิ เอาละให้พร

(ถามปัญหาครับ เขาภาวนามันออกทางหัวครับ เขาก็บังคับให้ลงมาที่จิต ออกทางตากก็บังคับให้ลงมาที่จิต สุดท้ายก็อยู่ที่จิตหมด แล้วตัวเขาก็หายไป แต่ตัวร้อนแล้วมีความรู้สึกว่ามีแต่ความร้อน มีลม แล้วมีน้ำ จะออกสามส่วน ก็เลยกราบเรียนหลวงตา) ก็เคยบอกแล้วให้ลงอยู่ที่จิต นี่เป็นอาการของจิตทั้งนั้นที่ออกไป พอจิตถอยเข้ามาเหล่านี้จะค่อยถอยเข้ามาตามๆ กัน เข้าใจแล้วนะ อะไรให้ถือจิตเป็นหลัก จะแสดงอาการอะไร เมื่อถอยจิตกับสติเข้ามาด้วยกัน อันนั้นจะถอยมาด้วยกัน พอเราเพลินดูนี้ไปใหญ่ละ ไปเรื่อย

เราเคยเป็นหมดแล้วเหล่านี้จะว่าอะไร มันจะพาเราออกนอกโลกนูน เราติดตาม นี่พูดให้ฟังเสียวันนี้ ไม่เคยได้พูดนะอย่างนี้ จิตนี้เวลามันเข้าสงบแล้วมันออกมันออกนี่มันเป็นเครื่อง โห ล่อลวงสำคัญมาก อัจฉริยะเปล็ดเพลินรื่นเรื่งกับอาการที่มันพาไป สว่างไสวๆ จำๆ เราก็ตามดู เอ้า มันจะไปถึงไหน ก็เราไม่ได้ไปทั้งเนื้อทั้งตัว สติกับปัญญาอยู่ในตัวของเรา คอยดูอันนี้มันจะไปไหน ขึ้นไปเหมือนว่าสุดเมฆ เอาปล่อยมันไป ไปที่ไหนยิ่งกว้างขวางเว้งเว้งยิ่งไปกันใหญ่ นี่ละเครื่องหลอกของจิต เภา

ของจิต พอมันไปสุดขีดแล้ว เอาแค่นี้ละ วันนี้เอาแค่นี้ก่อน คือจับได้หมดแล้วนั้น เรียกว่าจับเงื่อนไขมันได้หมดแล้ว เอาแค่นี้ก่อน พอถอยจิตบีบจิตหดเข้ามาๆ พอสติกับจิตเข้าถึงตัวจริงก็แก้เท่านี้หายหมดเลย นั่นอาการของมันออกเป็นอย่างนั้น เข้าใจ

(เห็นแต่น้ำเห็นแต่ลม แล้วจะให้ทำยังไงต่อไปอีกครับ) เอาละ ใจไม่ใช่ ดิน น้ำ ลม ไฟ ดูหัวใจเจ้าของนั้น ดิน น้ำ ลม ไฟที่ไหนมันก็มี เอาเท่านั้นละ พอเข้าใจหรือที่พูดนี้ (เข้าใจ) เข้าใจ เอาละจะไปธุระของเรา ความสว่างของจิตใช้เล่นเมื่อไร ถ้าเพลินหลง หลงได้จริงๆ สำคัญอยู่สติจับติดไม่ให้เผลอสติ เอาไปไหนให้ไป เจ้าของดูแลอยู่ มันไปไหนไป ปัญญาสติติดอยู่ตลอด เอา ไปไหนไป ถ้ามันไปด้วยกันหมดทั้งสติปัญญาไปด้วยกันเลย เติลิตเปิดเปิง ถ้าสติปัญญายังอยู่กับตัวแล้วไปไหนมันก็คืบ เพราะอันนี้เป็นผู้รู้เอาไว้ เอาละ ทีนี้ไปละ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ